

Nanebevstoupení

1. čtení: Jan 14,25-28

kázání: Skutky apoštolské 1:6 Ti, kteří byli s ním, se ho ptali: "Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?" Řekl jim: "Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci; ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země." Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel. A když upřeně hleděli k nebi za ním, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílém rouchu a řekli: "Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet."

Bratři a sestry,

ve čtvrtek byl veliký svátek. Tak veliký, že v sousedním Německu měli dokonce den volna. Tomu svátku se říká Nanebevstoupení Páně. Jakože Pán Ježíš vstoupil na nebesa. To se podle evangelií stalo 40 dní po Velikonocích. No a ve čtvrtek bylo výročí. Tak velký svátek, že mnozí ani nevíme, že byl. Tak to pojďme promyslet, vzpomenout, oslavit dneska. No oslavit. Mě to teda přijde divné oslavovat to, že Ježíš odešel. Chápu Vánoce, že Ježíš přišel. I když to Bůh zinscenoval tak nějak podivně. Miminko chudých rodičů ve chlívě. Ale nějak to chápu. Je co oslavovat. Bůh přišel. A chápu i Velikonoce. Ježíš zvítězil nad tím vším lidským špatným. I když zase to bylo takové divné. Vždyť zemřel. Ano, ale pak byl vzkříšen. Porazil i smrt. Pak se těm svým učedníkům 40 dnů zjevoval. No a potom. Potom přichází to nanebevstoupení. Ježíš zase odešel. Už tady zase není. Už skoro 2000 let tu není. Co na tom chcete oslavovat? Nevím, jak vy ale já bych ho tady hrozně chtěl mít. Mluvit s ním. Na tolik věci se ho potřebuju zeptat. Je přece tolik nových otázek, tolik nových věci se stalo, o kterých Ježíš nemluvil. A on odešel.

Když o tom svém odchodu říkal učedníkům, taky jim z toho nebylo veselo. Vždyť jim říkal: Měli byste se radovat...že jdu k Otci. Asi se taky moc neradovali.

Řekněme si něco o tom jeho odcházení. Možná nám to z toho vyplyne. Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel. Byl vzat vzhůru. Nahoru. Kam? No asi do nebe. Počkat. Je nebe...a pak už je vesmírný prostor. Takže byl vzat do vesmíru? A jak rychle odcházel? Přece jenom, je to Ježíš. Mohl si dovolit velkou rychlost. Třeba i rychlost světla. Víte, že i když vstupoval vzhůru rychlostí světla, byl by ještě pořád v oblasti mléčné dráhy? Pořád by měl ještě dlouho kam stoupat. Asi tušíte, co tím chci říci. Je nesmysl koukat nahoru. Koukat do nebe. A někde ho tam hledat. "Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi?" A přece to všichni říkáme ve vyznání víry. Vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha, Otce všemohoucího. Tak kde teda je? Kam odešel? Do jakého nebe vstoupil? Do toho nejvyššího. A vlastně vůbec není hloupé používat do rozdělení na dole a nahoře. Vždyť to děláme taky. Když mluvíme o těch, kteří mají moc, taky říkáme ti nahoře. O tom se rozhoduje tam nahoře. I když ti, co rozhodují tak můžou činit klidně někde ve sklepě, aby je nikdo neviděl. Ti tam nahoře, v Praze. A víte, že Praha leží v nižší nadmořské výšce než Soběslav? Ve skutečnosti my jsme ti nahoře. Já vím, že to chápete. Jenom mi to nedá si z toho nedělat srandu. Tam nahoře se rozhoduje. A ne jenom vláda a zákony a ministři. Známe to všichni. Jestli dneska po obědě půjdete na procházku, o tom dost rozhodne to nahoře. Jestli bude svítit slunko nebo bude pršet. Bude z vrchu padat voda. A co procházky. Zemědělci, to kteří se starají, abychom měli co jíst, ti to prožívají bytostně. Jestli bude z vrchu dost slunce a dost srážek. Proto byl Ježíš vzat vzhůru. Aby rozhodoval. Sedí na pravici Boha, Otce všemohoucího, odkud přijde dokonce soudit živé i mrtvé. Ano, asi v tom je něco nadějného. Něco k radosti. Že totiž jsou všichni ti možní tam nahoře, kteří rozhodují. V práci šéf, ředitel. V Praze parlament a vláda a prezident. A ti ještě víc nahoře, kteří rozhodují ještě víc. Třeba o celé evropské unii. A nebo ti nahoře v Americe. A nejde jenom o lidi. Jsou taky nad námi ty věci a síly, které jsou silnější než my a nějak o nás bez nás

rozhodují. Naše touhy, strachy, závislosti, nevědomí nadvědomí podvědomí. A my v tom někdy pěkně lítáme a je to k zbláznění.

Ale smíme mít naději, že Ježíš vystoupil výš. A je strašně důležité, že je to právě ten Ježíš, který tu s námi byl. Který byl chudý, pocestný bez místa, kde by hlavu složil. Ten Ježíš, který říkal ta slova, která proměňují naše životy. Ten Ježíš, který jako beránek vedený na porážku, ústa neotevřel. Ale dostal přes ně. A pak ještě hůř. Tak právě tenhle je teď nahoře. Ale ne proto, aby se pomstil. To bychom udělali my. Právě On, ten který byl úplně nejniž, je teď nahoře, aby rozhodoval se soucitem. Jako ten, který zná.

To je naše víra, naše naděje. Nikdo to nevíme a nikdo nemůžeme podat vědecký důkaz. Věříme. Však to taky říkáme na začátku toho vyznání. Věřím. Já vím, že to nevím. Ale já tomu věřím. A víra je k něčemu jinému, než abych jenom věděl. Víra má mnohem důležitější úkol. Víra má povzbuzovat, dodávat naději a dodávat odvahu. Víra má měnit život. Víra je ta síla, která dokáže vědění proměnit ve skutek.

A my smíme mít tu trochu bláznivou naději. Že nad počasím, a vládami, nad tím, čeho se bójím, je ten, který mě má rád. Nad tím vším, co mě v životě může ještě potkat a potká, nad tím dobrým i zlým, nad těmi radostmi i tragédiemi je můj skutečný Pán, který to se mnou myslí dobře.

Nebát se těch nahoře a všech těch bubáků nade mnou.